

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

141. "עימו אנוכי"

מפסיק לחשוב על כל תורם ונתרם. אינני מסוגל לישון בלילה אם לא שמעתי ששלום לתורמים ולנתרמים. בבקשה, אתם הולכים לישון בשקט. תעזרו לי גם לישון בשלווה", הוא מתחנן והצוות מקבל. מאותו יום אנחנו מקבלים את העדכונים כבר מתוך חדר הניתוח. הניתוח הסתיים? אנחנו מתעדכנים. התרומה נקלטה? יש עדכון. כל עדכון כזה מרגיע אותנו, כל עדכון כזה הוא 'פיקוח נפש' גם עבורנו.

*

בעלי הקים את 'מתנת חיים' כאשר הוא חי את התורמים ואת הנתרמים ברמה האישית ביותר. על כך הוא השתית את יסודות הארגון ואת עקרונותיו, ולכן כששואלים אותנו: "היכן המשרד שלכם?", אנחנו מצביעים על הלב ואומרים: "כאן!!!".

מידי שבוע, כשמתפרסמים שמותיהם של התורמים והמושתלים של אותו שבוע, אין לאיש מושג עד כמה כל תרומה עוברת בתוך-תוכינו. נוגסת בשלוות הנפש שלנו, בד בבד, עם ההודיה והשמחה, התפילה והתקווה.

*

כעת, מול צג הטלפון השומם מתחילים תרחישי אימה להציף את דמיוני. אולי קרה משהו והמתאמת לא שיתפה? אולי חלילה התהליך השתבש? ושמא...? ואולי...? תרחישים לא נעימים חולפים בדמיוני. אני לוקחת את הטלפון לידי

מתלבטת רגע אם לצלצל או לא לצלצל. מצד אחד חוששת לשמוע בשורה לא נעימה וגם חוששת להפריע למתאמת בשעה כה מאוחרת, מצד שני הדאגה מאיימת להטריף את דעתי (ברגעים אלו אני חשה בהיעדרו של בעלי ביתר שאת!), בסוף אני נשברת, מחייגת, סוגרת אחרי צילצול אחד. המתאמת חוזרת אלי מיד.

"כן, הניתוח הסתיים בהצלחה, שכחנו לעדכן אותך? אני מתנצלת!", היא מצטערת בכנות. אני מקבלת. טעות אנוש. "העיקר שב"ה הכל תקין", אני מרגיעה אותה, מתעדכנת שגם הניתוח של המושתל כבר הסתיים, שהוא הועבר להתאוששות. מאושרת. אבן נגולה מעל לבי. "מזמור לתודה" מתנגן על שפתיי.

לרגע אחד אני עוצרת. מתפללת לבורא עולם שאמשיך כך. קרוב ל-1,800 תורמים ומושתלים כבר זכינו ללוות בדרך הצלת חיים. אני מתפללת שגם בתרומה העשרת אלפים והלאה אמשיך לדאוג כך, שלעולם לא אתרגל. מתפללת שנזכה כולנו להמשיך להרגיש את השני בכל מצב ובכל עת.

*

יהי רצון שיהיה מדור זה לעילוי נשמתה של אחיינית היקרה לביה בת הרב יהודה שיבלחט"א שהייתה אמנית בלחוש את הזולת, בנתינת הלב ובנשיאה בעול עם חברו.

יום רביעי. אני חוזרת מכנס אזכרה לעילוי נשמתה של אחיינית היקרה, הקדושה, לביה דיקמן (שטינהויז) הי"ד. פותחת את דלת הבית, בודקת את צג הטלפון של מתנת חיים. לא, עדיין לא התקבלה הודעה על סיום הניתוח. הלב שלי מאיץ פעימה. שלושה תורמים נכנסו היום לחדרי ניתוח בשלושה מרכזי השתלות. על שניים מהם כבר קיבלתי הודעה שהניתוח הסתיים בהצלחה. עודכנתי גם שהניתוח של המושתל הסתיים בהצלחה ושהכליה נקלטה ברוך ד', אך לגבי התורם השלישי עדיין לא קיבלתי עדכון. מה קרה? הניתוח היה אמור להסתיים לפני כמה שעות, מדוע עדיין לא עודכנתי שהכל בסדר?

*

"אני פולני", אמר בעלי למתאמת ההשתלות לאחר שהסתיימה אחת ההשתלות הראשונות ש'מתנת חיים' זכתה להוביל. "כאשר אני 'מכניס' אדם לחדר ניתוח לתרומת כליה, אני מרגיש אחריות כלפיו ודאגה לשלומו. אני לא שולח אותו וממשיך הלאה, אלא נמצא איתו בתוך חדר הניתוח, בליבי ובתפילותיי. לכן, אני חייב לקבל עדכון ראשון מיד בסיום הניתוח ואחר כך לשמוע שהתורם מתאושש, שהניתוח של הנתרם הצליח, שהוא מתעורר, שהשתל נקלט. עד שאינני מקבל את כל העדכונים לא אוכל להירגע, אז בבקשה...".

צוות ההשתלות השתדל לקבל ולזכור אבל העומס הכרוך בניתוח משכיח גם דברים חשובים לפעמים.

בערב ההוא בעלי לא מצליח לישון. הוא מסתובב סביב השולחן בסלון, פותח את ספר התהילים ואומר פרק נוסף, קם בחוסר מנוחה ומתיישב שוב, השעה מאוחרת אבל המיטה רחוקה ממנו. תורם יקר נכנס היום לחדר ניתוח ועדיין לא התקבל עדכון שהניתוח הסתיים בהצלחה. איך אפשר לישון ככה? נכון שגם לא קבלנו הודעה ששמהו הסתבך ברוך ד', אבל בכל זאת, ניתוח הוא פרוצדורה לא פשוטה, שום ניתוח אינו חף מסיכונים ומכאבים ואנחנו חייבים לשמוע שהכל בסדר עם התורם. גם לנו יש לב, אנחנו דואגים.

בסוף, באחת השעות היותר קטנות של הלילה בעלי נשבר. מצלצל אל מתאמת ההשתלות. מבקש לשמוע שהניתוח עבר בהצלחה. "כן, ברור", היא עונה מנומנמת. "גם הניתוח של התורם וגם הניתוח של הנתרם עברו בהצלחה. לפני שהלכתי לישון התורם כבר עלה למחלקה, לא עדכנו אותך?"

לא, אבל זה לא הזמן לדבר על כך ולהטיף מוסר. רק בבוקר, כשאנשי הצוות הצליחו לאגור כוחות ולקום רעננים (שלא כמונו שלא הספקנו לישון הרבה בלילה...), אפשר לדבר עם כולם, להסביר. "כל השתלה היא משקולת. אנשים רואים את המספרים, מדברים על ארבע וחמש ושש השתלות בשבוע, ולא יודעים מה זה אומר לגביי. כל תרומה יושבת על הלב, מכבידה ומדאיגה. אני מתפלל על כולם, חרד ולא

